

БОРИС ПАСТЕРНАК

МЕЛНИЦИ

Превод от руски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

Гърмят огромни колела.
Струят и хрускат класовете.
Ридае дрезгав кучи лай
на друга някаква планета.

Селото, в плен сребрист, гори
с белтъка на сънливи хати.
И лае песът, и дори
с клепало бие о луната.

Спи долу, в ниското, вирът,
волове спят, примигват вишни
и кукурузите държат
кочани в пазвата — на скришно.

А там над всички естества,
налети като тежко мливо,
не грозна крепост е това,
а мелницата костелива.

Разплакан Харковски уезд,
русалки с леи ленив до кръста
и сиви свещи с трепет чест —
върби, къщя, звезди на гъсто.

Тъй устни шепнат; плетат тъй пръсти;
невнятни — въздъх; и китки — кости;
и кой узнал би и казал просто
какво било е околоръст тук?

Кои тъй храбри са, кои тъй смели са
блаженство тъпо да сменят с рискове,
щом тук и вятърните мелници
окочанели са на лунна изповед?

Те — с вятър сдобити, звездите — със зрак.
Той литна в тъмите, а няма го пак.
Но флот са и знаем — напук на света
те с въздух на заем живеят все тъй.

Плещите превили, с крилата над нас
кръжат на кокили — те, степни платна.
Кошове — шалвари; а върху гърба
кълчищници стари едва се крепят.

Когато кокошки и трици в едно са
сред врява до бога и стълбове прах
и капките падат — грошове в подноса,
и в синьо нощта е пред къщния праг,

и рокли настурци късат и буря,
балонно раздула платно-панталон,
се втурва и вижда тъй, сякаш прижуря,
с тополов снежец заслепен небосклон —

тогава пробуждат се мелниците смирени.
И мислите им смлацо се завъртват едва.
И те са огромни — като мисли на гени,
и несъразмерни — сякаш техни права.

Сега пред всички житейското жито е.
Всички помисли степни и всички слова,
от жегата измислени сред планините,
изсипват в кошовете им своя товар.

Видели ги, локомотивите точат се,
врязват се в кашата, към хълмите пак
и хлопат с пара по тъмите клокочеци,
и зейва пещта им — изкормен тумбак.

А редом паспалени виковете изплезил е,
задавян от подковената чорба и потта,

*и спира пътят, в прах до глезените,
къртичината си под тях.*

*И те, уморени от подаръка за валцовете —
безкрайните житни равнини, —
мелят на пространствата карьерите калциеви
и съдби, и сърца, и дни.*

*И мелят те, смилат царствата погълнати,
и бялват очища облаци прах,
и може би няма страна — напълно да е
за бездънните им мозъци добра.*

*Но те не се жалват, не пестят и силите си.
Тленни в старото, налени в бъдните времена,
неизвестни изгреви тях като силози
препълват ги с топлина.*

1915 (1928)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.